

Konstandinos Kawafis: Εν Μεγάλη Ελληνική Αποικία, 200 π.Χ. / W Wielkiej Greckiej Kolonii, 200 rok przed Chrystusem (tł. Ela Binswanger)

Konstandinos Kawafis: W Wielkiej Greckiej Kolonii, 200 rok przed Chrystusem

Że w Kolonii od jakiegoś czasu coś się knoci,
nie ma już najmniejszych wątpliwości,
i choć ściga nas to w tył, przemy do przodu,
lecz, być może, jak wielu myśli nie bez powodu,
nadszedł czas na Politycznych Reformatorów.

Tu jednak zaczynają się piętrzyć trudności,
bo jest to grupa tak świetnych gości,
że na pniu tworzą wielką historię
(szczęściem byłoby, żeby gdziekolwiek
obejść się bez nich jakkolwiek), wścibscy są niesłuchanie,
pytania, a szczegółowe, o byle drobiazg moc krzyku,
i radykalnych reform już nakładają bez liku,
z zastrzeżeniem: wykonać na poczekaniu.

Mają przy tym słabość do poświęceń.
Oddaj im co jest twoje;
twoje posiadanie jest niepewne:
Właśnie to osłabia Kolonię.
Ten zysk nie jest ci po nic potrzebny,
i ten drugi, temu pierwszemu pokrewny,
więc i trzeci: w konsekwencji poprzednich;
Że niby te przychody są ci niezbędne?
Ale stwarzają dla Kolonii obciążenie.

W miarę jak przejmują kontrolę,
Znajdują i znajdują coś w sam raz do zabrania,
rzeczy różne, trudne do wyeliminowania.
A gdy, miejmy nadzieję, zakończyli już swoją rolę,
zdefiniowali i spisali wszystko dokumentnie,
po czym poszli, z należnym im wynagrodzeniem,
zobaczmy, co po nich zostało, tak konkretnie.
Jaką resztę zostawiło ich precyzyjne dochodzenie. -

Może więc jeszcze nie pora na Reformatora.
Pośpiech to, wiadomo, zły doradca.
Nieprzemyślane działania to zgubna racja.
To prawda, Kolonia nie jest od wad wolna.

Ale czy istnieje coś ludzkiego i żeby było bez wad?
Przecież posuwamy się do przodu, czyż nie tak?

(tł. *Ela Binswanger*)

*

Κωνσταντίνος Καβάφης: Εν Μεγάλη Ελληνική Αποικία, 200 π.Χ.

Ότι τα πράγματα δεν βαίνουν κατ' ευχήν στην Αποικία
δεν μέν' η ελαχίστη αμφιβολία,
και μόλο που οπωσούν τραβούμ' εμπρός,
ίσως, καθώς νομίζουν ουκ ολίγοι, να έφθασε ο καιρός
να φέρουμε Πολιτικό Αναμορφωτή.

Όμως το πρόσκομμα κι η δυσκολία
είναι που κάμνουνε μια ιστορία
μεγάλη κάθε πράγμα οι Αναμορφωταί
αυτοί. (Ευτύχημα θα ήταν αν ποτέ
δεν τους χρειάζονταν κανείς.) Για κάθε τι,
για το παραμικρό ρωτούνε κι εξετάζουν,
κι ευθύς στον νου τους ριζικές μεταρρυθμίσεις βάζουν,
με την απαίτησι να εκτελεσθούν άνευ αναβολής.

Έχουνε και μια κλίσι στες θυσίες.
Παραιτηθείτε από την κτήσιν σας εκείνη·
η κατοχή σας είν' επισφαλής:
οι τέτοιες κτήσεις ακριβώς βλάπτουν τες Αποικίες.
Παραιτηθείτε από την πρόσδοδον αυτή,
κι από την άλληνα την συναφή,
κι από την τρίτη τούτην: ως συνέπεια φυσική·
είναι μεν ουσιώδεις, αλλά τί να γίνει;
σας δημιουργούν μια επιβλαβή ευθύνη.

Κι όσο στον έλεγχό τους προχωρούνε,
βρίσκουν και βρίσκουν περιττά, και να παυθούν ζητούνε·
πράγματα που όμως δύσκολα τα καταργεί κανείς.

Κι όταν, με το καλό, τελειώσουνε την εργασία,
κι ορίσαντες και περικόψαντες το παν λεπτομερώς,
απέλθουν, παίρνοντας και την δικαία μισθοδοσία,
να δούμε τί απομένει πια, μετά
τόση δεινότητα χειρουργική.—
Ίσως δεν έφθασεν ακόμη ο καιρός.
Να μη βιαζόμεθα· είν' επικίνδυνον πράγμα η βία.
Τα πρόωρα μέτρα φέρνουν μεταμέλεια.
Έχει άτοπα πολλά, βεβαίως και δυστυχώς, η Αποικία.

Όμως υπάρχει τι το ανθρώπινον χωρίς ατέλεια;
Και τέλος πάντων, νά, τραβούμ' εμπρός.

1928

ilustracja: Magna Grecia / Wielka Grecja ok. 280 r. p.n.e.